

Jure Košutnik

PRESEDNIŠKE NOVIČKE

Ob izvolitvi za predsednika DZRJL sem si predsedniške novičke zamislil kot povzetke ali napovednik dogajanja na ferajnu, predvsem za tiste, ki se četrtkovih sestankov ne udeležujete redno. Enkrat sem se podpisal kot »vaš omiljeni predsednik Jure«. Tako nekako se je naslavljal DJ Jure Longyka v oddaji *Oldies Goldies* na Radiu Študent, tam v prvi polovici devetdesetih. Zadnja leta oddaje nisem zamudil praktično nobenega nedeljskega večera in nekje v kleti je še vreča kaset, na katere sem snemal vse komade. Zadnja leta pa z enakim veseljem hodim na četrtkove sestanke ferajna. V nagovoru pravkar izvoljenega predsednika pred nekaj leti sem izjavil sledeče: »Verjemite, da četrtkovih večerov ne bi rad preživljal nikjer drugje, kot z vami na ferajnu. Med vsemi obveznostmi v življenju bom moral vedno loviti ravnotežje, ampak tega enega večera na teden si pa ne bom pustil vzeti.« Še dandanes je tako. Četrtek je dan za ferajn.

V istem nagovoru novoizvoljenega predsednika sem svojo člansko zgodovino povzel takole: »Moja pot na ferajnu se je začela z mega geografsko jamarsko šolo 2004/2005 in sem tudi njen edini preživeli član. Saj bi prišel že leto prej z Aleksandro, pa sem bil tisto jesen preveč zaljubljen in so me zanimale čisto druge jame. Kakor koli, letos novembra bo minilo 10 let od moje prve uradne ferajnovske akcije, v Mačkovico. Član Izvršnega odbora sem od leta 2008, vaš zvesti tajnik pa sem postal leto kasneje. Stalno sem prisoten, pa vedno bolj v ozadju. Kot kaže, pa je skrivanja konec, čas je za prve bojne vrste«. Res je, da sem bil v jamarskem smislu vedno bolj v ozadju. Ko je bil še čas za resne jame – ali ni bilo kondicije ali pa je bila pussy sekcija preveč mamljiva. Zadnja leta sem v knjigi ekskurzij pridno zbiral zapise o obiskih ledenih jam, ubil voljo do njih pri večini aktivnih članov in zapolnil trdi disk s suhoparnimi meritvami temperature. Sem pa vsaj šel iz hiše, migal in skrbel, da kilogrami niso podivjali. Kako smo se smejali, ko član zjutraj še ni bil povsem trezen pri opremljanju Ledenice pod Hrušico in nikakor ni sestavil pritrdišča. Ali pa, ko sem ameriški par po akciji v Ledeno jamo na Stojni nehote popeljal na divji žur v slogu Apalačev v bližnjo kočjo, kjer se je razlegal zvok harmonike in kjer se je plesalo na mizah.

Marsikaj se je zgodilo in marsikaj se še bo. Čakam, da otroci zrastejo, da bom imel zunanjo (in morda nekoč tudi notranjo) ekipo ali vsaj manj slabo vest, če družino cel dan pustim samo doma. Jame pa me letos še ne pogrešajo, saj imajo udarne ekipe iz članskih vrst. Poglejte veterane na Lanskem vrhu. Letos so odkrili nov vhod v Najdeno jamo in če mene vprašate, bi si po vsem njihovem trudu tiste stopinje lahko samo želele, da jih je naredilo Putickovo stopalo. Mladi člani hodijo v hribe. Meni se je dostop do Gorjanske jame, ki sem jo obiskal na jamarski šoli in nikoli več, zdel nevreden jamarja. Oni pa kar na Viševnik, kjer se kilometri rogov pridno nabirajo in bodo kmalu presegli najdaljše jame, ki so jih naredili člani našega društva. Jamski sistem nas čaka na Kaninu. Izvir Rječine pa nekje v nadaljevanju Brezna treh src.

Junaškega srca nam res ne manjka. Ne le v jamah. Da bije kot eno, smo v preteklem letu dokazali na Občnem zboru, podelitvi jubilejne 10. Putickove nagrade, na društvenih predavanjih v biološkem središču, na praznovanju rojstnega dneva društva 12. maja v gostilni Pod Lipo, na Veteranski akciji v in pred Najdeno jamo, predvsem pa na ferajnu. Tam dobre volje, smeha in včasih pravih poedin res ne manjka. Obenem pa so raziskovalne akcije in drugi društveni dogodki vestno in kronološko zabeleženi na spletni in Facebook strani. Ker pa se to za društvo našega kova spodobi, je pred vami čisto sveža številka *Glasu podzemlja*. V njej najdete kopico zanimivega branja, z vseh vetrov našega delovanja, s poudarkom na raziskavah.

Ob tej priložnosti bi se rad zahvalil urednici in uredniškemu odboru za pričujoči izdelek. Bi pa izrazil zahvalo tudi ekipi, ki sestavlja izvršni odbor društva. Tistim, ki so poleg divjega raziskovanja jam uspeli organizirati še različne društvene projekte in ušpičiti še kako birokratsko. Večino kar brez mojega teženja. Tega je bilo letos odločno premalo. Služba in družina sta zahtevali svoje. Zavedel sem se, da si takega predsednika moje društvo ne zasluži. Zato bi se zahvalil tudi vsem vam, Članice in Člani, da ste me daljnega leta 2014 izvolili za predsednika, me prenašali in z mano tvorno reševali probleme. Čas je, da si znotraj izvršnega odbora poiščem primernejše mesto in članstvu odprem možnost, da na spomladanskem Občnem zboru izvoli še boljše predsednico ali predsednika.